

Омел'яненко О. А., Діденко Т. М.*

**УЧИТЕЛЮ!
ПЕРЕД ТВОЇМ ІМ'ЯМ СХИЛЯЮСЬ Я...**

Учитель... Яке глибоке слово. Це не просто навчати, виховувати, а жити з нами, учнями, одним подихом життя, розуміти нас. Як непросто бути вимогливою і водночас такою близькою і рідною людиною. Професія вчителя дуже важка і відповідальна, адже в його руках – майбутнє нашої держави. Як це благородно – давати іншим знання, бути порадником і взірцем. Неможливо уявити світ, у якому немає вчителя. Він несе вогонь знань, як давньогрецький Прометей, дарує нам свою мудрість, яка допомагає у дорослому житті. Щасливий той, кому Бог подарував учителя.

У народі кажуть, що письменник живе у своїх книжках, художник – у картинах, а педагог – у думках і справах учнів.

Мені здається, що справжній педагог – це людина, яка має не тільки знання, а й вміє спілкуватися з дітьми, виховувати їх чесними, працьовитими, добрими. Я вважаю, що вчитель – «друга мама». Він закладає основи людських цінностей, віддаючи частину себе.

Минув час, але пам'ять назавжди закарбувала в серці образ моєї вчительки Кондратюк Наталії Григорівни, якій я дуже вдячна. Вона навчила мене, перш за все, поважати людей, розуміти і допомагати їм. Наталія Григорівна розкрила велич рідної мови, горду і нескорену її долю, прищепила палку любові до української літератури.

На її уроках ми пізнавали багато цікавого про письменників і поетів, їх твори. Вона намагалася донести і посіяти в нашій пам'яті свіжі зернята знань, підвела мене до головного – істинного розуміння поняття «Батьківщина». На все життя я запам'ятала слова «Любити рідну землю, свою країну – це щастя». Хочеться запевнити мою дорогу і шановну вчительку: «Увесь духовний скарб, який я отримала від Вас, пронесу через життя, щедро роздаючи його іншим людям. І від золотого Вашого серця буде тільки примножуватися, збагачуватися світ».

Одна з найкращих рис Наталії Григорівни – скромність, а ще – порядність, вірність життєвому покликанню. Її уроки – сама мудрість. Вона майстер своєї справи. Наталії Григорівні властивий професіоналізм, компетентність, педагогічний такт. Вона принципова, вимоглива, перш за все, до себе, а потім до нас, учнів, уміє зацікавити дітей, які довірливо заглядають їй

* © Омел'яненко О. А., Діденко Т. М.

ТВОРЧИЙ ПОРТРЕТ

в очі. Інколи дивуєшся: звідки в неї стільки сил, натхнення на кожний урок? Буденність шкільного життя, «паперова» робота – плани, оцінки, журнали – усе це хіба дає час на перепочинок? Та Наталія Григорівна залишала це «за порогом» і в клас заходила із піднесено налаштованою душею. Це, безперечно, заслуговує на любов, повагу і глибоку нашу вдячність.

Наталія Григорівна – моя улюблена вчителька. Вона справедлива, засмучувалась, коли хтось не виконував домашнього завдання. Її обличчя ставало суворим і здивованим. Учителька ніколи не підвищувала голосу. Проте, навіть її тихе зауваження викликало сором і відчуття провини.

Наталія Григорівна Кондратюк – прихильник максимального навантаження на уроках. Засвоєнню матеріалу підпорядковані всі види пам'яті школярів: зорова, слухова, моторна. Ось приклад проведення уроку. Він за творчістю Олександра Олеся. Розпочинався урок із виконання романсу на слова поета «Сміються, плачуть солов'ї...». Його виконала наша улюблена співачка Ніна Матвієнко. Притишені діти вслухаються в щемну, задушевну мелодію, філософськи виважені думки про бенкет весни і молодості – і радісно, і тривожно ставало на душі. Цей бентежний настрій схвильованим, палким словом про поетову долю підтримує і вчителька. А потім говорили діти, читали зважено, відтворювали найменші порухи душі ліричного героя. Звучали вірші «Літній вечір», «Айстри», «Ах скільки струн в душі дзвенить», «Лебединій зграї», «Чари ночі», «Живи, Україно». Один із учнів у вишиванці розповів про те, як глибоко пережив Олесь трагічний занепад Української Народної Республіки, закінчивши свою розповідь словами:

*В журбі я сонцю не радію,
В сльозах не бачу я весни,
В душі ношу єдину мрію,
Одну її пещу, лелію
Вночі і вдень... Єдині сни.
Це рідний край мій.*

А яка була в учительки усмішка, лагідна і весела, коли вона слухала гарні відповіді своїх учнів на уроках. У цей час очі її світлішали. Вона тихо посміхалась, хитала головою, наче погоджувалась із словами школярів. Наш клас завмирав, слухаючи тихий, неквапливий голос учительки. Її цікава розповідь переносила нас у минулі часи. Ми неначе ставали головними героями різноманітних романів та оповідань.

Наталія Григорівна – улюблений педагог не тільки для мене, але і для моїх однокласників. Вона – вчитель від Бога, народжена багатьма грамотами Міністерства освіти і науки,

ТВОРЧИЙ ПОРТРЕТ

знаком «Відмінник освіти України», має звання «Учитель методист».

Дуже цікавими були уроки українознавства, адже вони – яскрава форма пізнання світу на етапі розвитку духовності, утвердження демократії і свободи нашого народу. Саме Наталія Григорівна стала ініціатором створення в нашій школі світлиці, яка давала змогу знайомити учнів із традиціями, обрядами українців, вивчати і збагачувати їх.

Характерною є робота учнів над деревом свого родоводу. Ось один із прикладів. Дмитро Каміньков дослідив, що його батько – Сергій, дід – Петро, прадід – Севастьян, прапрадід – Олександр, далі – Володимир, Корній, Матвій і, нарешті, Мойсей. Це той виборний з переселенців Чернігівщини, які 1822 року заселяли таврійські степи, зокрема Ново-олександрівку. А чи багато хто знає своє коріння до восьмого коліна? Дуже мало. Ось тому ця робота і цікавить школярів.

На уроках і в позаурочний час Наталія Григорівна прищеплювала нам любов до свого предмета, вчила добувати знання, грамотно висловлювати свої думки.

Мій дорогий учителю! Усе своє життя Ви жертвуєте заради нас, ще недосвідчених і несвідомих і творите диво, виконуєте майже Божу роботу, адже створюєте із малої душі велику і відкрити:

*Хай доленьку Вашу освітлюють зорі.
А щастя рікою вливається в дім.
Я дякую щиро за віддану працю,
И вклоняюсь Вам низько до ніг.*